

РЕШЕНИЕ

№ 3502

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3432** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. „А“, ап.№ 101, представлявано от управителя П. Д. Х., чрез адв. И. В. от САК, срещу решение от 08.03.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 9047/2020 г. от 111-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно /НП/ № 22-006760 от 30.06.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на касатора, на основание чл.416, ал.5, във вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв., за извършено нарушение на чл. 62, ал.1, във вр. чл.1, ал.2 от КТ.

В касационната жалба се поддържа, че оспореното решение е неправилно и не отговаря на буквата на закона. Нарушението не е безспорно установено. Фактическата обстановка е противоречива относно датата на установяване на нарушението. Нарушени са разпоредбите на чл. 57, ал.1, т. 5 и т.6 ЗАНН. Иска отмяна на наказателното постановление и присъждане на разноските по делото. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на актосъставителя Г. В.. Установено е, че при извършената проверка на строителен обект „Многофамилна жилищна сграда с подземен гараж“, изпълняван от [фирма] на 09.03.2020 г. контролните органи са констатирани, че на 31.01.2020 г. на обекта е работил А. К. без сключен трудов договор в писмена форма. Това съставлява нарушение на чл.62, ал.1, във вр. чл.1 ,ал.2 КТ, за което бил съставен АУАН № 22-006760/09.06.2020 г. Въз основа на съставения акт на 30.06.2020 г. е издадено оспореното наказателно постановление № 22-006760. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за липса на доказателства за извършеното нарушение. Видно от Протокол за извършена проверка № ПР2009804/05.06.2020 г. при посещението на обекта на 09.03.2020 г. във връзка със станала на него трудова злополука, контролните органи са констатирани, че А. К. работи на обекта без сключен писмен трудов договор. Приложени са и от обясненията на самия К., от които се установява, че лицето работи на процесния обект от началото на 2020 г., като е получавал заплатата си на ръка. На посочената в НП дата – 31.01.2020 г., К. също е бил на работа. При направената справка в регистъра на НАП се констатира, че няма уведомление за сключен трудов договор. Тези доказателства сочат, че е извършено от касатора инкриминираното нарушение и са достатъчно основание за издаване на оспореното НП.

Неоснователно е и оплакването за нарушение на чл.57, ал.1, т.5 и 6 от ЗАНН - противоречива фактическа обстановка при описание на нарушението, тъй като проверката е била извършена на 09.03.2020 г., а нарушението е установено на 01.06.2020 г. Действително проверката е била извършена на 09.03.2020 г. След тази дата обаче административните органи са извършили допълнителни проверки и са събирали доказателства, обосноваващи извършването на административно нарушение. Така обясненията от А. К. са снети на 09.05.2020 г., а на 29.05.2020 г. лицето е дало допълнителни писмени обяснения. През този период е направена е справката в електронния регистър на НАП за подадените уведомления за сключени

трудови договори и са прегледани представените от дружеството документи. Едва след като са били събрани всички относими към случая доказателства - на 01.06.2020 г., е констатирано, че е работодателят е нарушил разпоредбата на чл.62, ал.1, във вр. чл.1, ал.2 КТ. Посочената в протокола дата на извършване на проверката 01.06.2020 г. не е в противоречие с останалите събрани доказателства и по никакъв начин нарушава правото на защита на касатора, както се твърди в жалбата.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода на спора искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Ответникът не претендира разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63, ал.1 изр. 2 ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.03.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 9047/2020 г. от 111-ти състав на СРС, НО.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :